

kõige enam tõsist sõbraliku meelt tema vastu saaks üles näitama.

Härra Sorrell oli ilka lahke ja vastuvõtja oma sõbrade ja sugulaste vastu olnud ja kus ta aga kedagi neist nägi, kes ilma oma süüta häda ja õnnetusse sattunud, seal ta aitas kohe sõbralikult ja hea meelega.

Nelikümmend inimest, meeste- ja naisterahvast, olid suures saalis kous, kui testament lahki võeti. Naad kõik olid nimepidi sinna palutud.

Nüüd tuli kuulutus.

Esimesed ja ülemad pärijad olid linna waesed. Nende heaks olid sadatuhat rubla ja suurem osa muu warast, mis seks pidi saama äramüündud, jäetud. Kõik need nelikümmend aga, kellega ta tihti oli ümberkäinud, said igaüks oma osa. Siin oli aga härra Sorrell selle eest hoolt kannud, et igamees seda sai, mis tal kõige enam soovitatav ja meele pärast ning tuluks oli, ja need osad olid nii äraarvatud, et kõik ühetasa said. Uhe prouale, kes enam kui teised kallid kiwa armastas, kinkis ta mõne sõhårduse ehte raha summaga ühes, et neid kullaseppa juures oma tahtmise järel lasta kohendada. Üks noormees, kes hea meelega kunstmaalimist õppis, sai tuhat rubla Itaaliamaale reissimiseks. Üks teine noormees sai tuhat rubla edasiõppimiseks suurkooli peal. Üks kehwa mõisa-

omanik sai tõlla ja hobused j. n. e. Ja üks lest proua sai kolme tua täis mööblid ja tema tütar Olga tuhat rubla raha, et oma himu järvale muusika kunstri selgeks õppida, mis peale temale suur himu ja kaa kallis annid oli.

Peale nende osade andis päranduse jätja weel oma tänu teada kõikide vastu, kes igal ajal nii sõbralikud ja armsa olemisega ennast tema vastu üles tunnistanud ja palus neid weel, teda igal ajal õige armastusega meele tuletada. Kõige wiimaks aga loeti weel ette, et härra Sorrell riigi panki sadatuhat rubla annud selle seadmisega, et aasta pärast kõik nelikümmend inimest jälle pidid seia kokku tulema, et siis kuulda saaks, kelle pärast need sadatuhat pidid olema.

Osapäralised waatsid kõik üks teise otsa. Kes see õnnelik pidi olema? Mis suguste tingimistega seda suurt wara omale saaks, sest põlnud juttu tehtudgi. Wäga mitmesuguste tundmistega läksid kõik ära. Mõned olid wäga tänuilised, aga neid oli wähe. Suurem hulk oli kahewahel, kas pidid nutna wõi naerma, ja mõnigi oli nii tänamatta, ennast pahandama niisuguse wäikese andi üle, mis ometi poolmillioni kohta oli nagu weetilgake ämbriis. See ja teine arwas kaa, kas ehk koguniste häbi ei oleks nii wäikest andi vastu wõtta. Meesjammad olid julgeste lootnud hoopis